

Istun olohuoneessani ja selailen vanhoja valokuva-albumeja etsien tyttäreni vauvakuvia. Vieressäni sohvalla tuhisee unissaan tyttäreni muutaman viikon ikäinen tyttölapsi. Olen löytänyt jo muutaman hyvän kuvan ja päässyt vertailemaan kuvien ja vauvan yhdennäköisyyttä, kun eteeni ilmestyy kuvia kolmenkymmenen vuoden takaisesta kalamatkasta ystävättärieni kanssa. Jään katselemaan vanhaa kuvaa, jossa nuoret innokkaat kalastajatytöt istuvat yöllä nuotion ääressä lämmittelemässä. Mieleepi tulvii lämpöisiä muistoja tuosta alkusyksyisestä tuulastusmatkasta kaikkine kommelluksineen.

Olemme ystävättärieni kanssa veneessä matkalla perinteiselle kalaretkelle Skallerin saareen. Kuuluttaja aloittaa radiossa merisään lukemisen: ”Sää tiedotus tänään viidentenä syyskuuta 1973 kello kolmetoista, maassamme vallitsee..” jatko menee ohi korvieni kovan naurunremakan takia. Matka taitetaan omistamallani keskimoottorilla ja tytöt nauttivat jo jokatyön oikeuden velvoittaa matkaolutta.

Rantautumisen jälkeen iltapäivä vietetään isossa soutuveneessä ja kalastellaan heittouistimella haukia. Jokaisen kalan jälkeen sille kipataan pieni kaatoryyppy ja rantaan palattaessa osa tytöistä on jo pienessä jurrissa. Tarja ihmettelee ääneen: ”Mitähän mies sanoisi, jos tietäisi mitä kaikkea hyvää kalamatkaan kuuluukaan, no onneksi ei tiedä”. Toteamuksen jatkoksi muut nauravat makeasti yhteen ääneen. Siirrymme veneen kajuuttaan, jossa avaan radion ja alan valmistamaan meille juhlavaa pitkän kaavan mukaista ateriala. Totean muille: ”Miksi tyytyä grillimakaraan, kun yhtä hyvin voi tyttöporukassa herkutellakin”.

Kahdeksantoista aikamerkin myötä radiosta alkaa ohjelma ”lauantai-illan toivotut” ja alkuun tulee pitkästyttävää kamarimusiikkia, mutta annan radion kuitenkin soida taustalla. Aterian valmistuksen etenemisen myötä myös lauantai-illan toivottujen kappaleet vauhdittuvat ja Irvinin Rentunruusun myötä kajuutassakin kaikaa neljän tytön kova-ääninen yhteislaulu. Vähän matkanpäässä veneessä oleva pariskunta luo meille vihaisia mulkaisuja.

Ateriala valmistuu ja alkupaloiksi katan smetanaa, hunajaa ja suolakurkkua, jotka nautitaan unkarilaisen pehmeähappoisen hennon hedelmäisen valkoviinin, Magyar Feher Bor kera. Pääruuaksi tarjoan härän sisäfileestä valmistetut maukkaat pippuripihvit ja niitä kyyditetään espanjalaisella erittäin täyteläisellä, mutta notkealle punaviinillä Tinta de Torolla ja kylmällä vodkasnapsilla. Pienen sulattelun jälkeen paistan jälkiruuaksi pannulla persikanpuolikkaita, liekitän ne rommilla ja tarjoan kermavaahdon kera. Juomana on nyt portviini Old Invalid.

Aterian nautitaan huokailujen ja ruuan kehumisen säestämänä. Ruokailun edetessä myös keskustelun äänitaso nousee ja jälkiruokaviinin myötä osa puhuu jo ilman, että kukaan toinen kuunteleekaan.

Kymmenen pintaan valutaan veneestä rantakiville ja sytytetään nuotio. Tarja ja Lissu kaulailevat toisiaan ja kumpikin kehuu kuinka kovia tyttöjä ovatkaan. Maailman parantamisen myötä ilta pimenee ja on tullut aika kaivaa tuulastusvälineet esiin, sekä siirtyä veneeseen tuulastapahtumaa varten. Lisään puita nuotioon ja totean samalla jääväni kipinäkaijaksi nuotiolle. Muiden taivutteluyrityksistä huolimatta pidän pääni ja jään istumaan nuotionääreen. Istun yksinäni nuotion ääressä tulen kajon tanssiessa läheisien puiden oksilla luoden hohtoaan pimeään lämpöiseen yöhön.

Lisään välillä puita nuotioon ja seuraan takatuhdolta valaistun veneen etenemistä pitkin viereisen saaren matalia rantavesiä. Välillä veneestä kuuluu naurunräkätystä jonkun lyödessä atraimen pohjakiveen. Tuulastajat katoavat saaren taakse pimeyteen ja täydellinen hiljaisuus laskeutuu alueelle. Istun pitkään omissa ajatuksissani siirrellen välillä hiilloksen puita puunoksalla.

Havahdun veneen keula kolahtaessa rantakallioon ja siihen, kun Lissu huutaa minua tulemaan veneelle. Oletan tyttöjen saaneen kaloja ja tarvitsevan nyt minut perkaamaan ne. Kävelen veneelle ja manaan asiaa mielessäni. Saavun veneelle ja näen porukan seisovan sen edessä vaatteet märkinä ja muutenkin surkean näköisinä. Ennen kuin ehdin sanomaan mitään, Lissu toteaa ääni väristen: ”Vene kaatui ja me tipahdettiin veteen”. No tämän pystyy päättelemään kyllä heidän vaatteistaankin. ”Nyt täytyy saada jostain kuivia vaatteita” sanon, joten ei muuta kuin veneen kajuuttaan ja jakamaan kaikki jäljellä olevat kuivat vaatteet.

Siirrymme kuivat vaatteet mukana nuotiolle ja märät vaatteet riisutaan siellä pois. Lissun ottaa pitkiä housuja jaloistaan ja kaatuu nuotion edessä olevaan nokikasaan sotkien kaikki märät alusvaatteensa. Hänen seisoo nokisena nuotionkajossa eikä muiden naurulle meinaa tulla loppua. No vaatteet saadaan vaihdettua ja ne asetellaan nuotion viereen kiville kuivumaan. Tytöt kertovat yhteen ääneen, miten Tarja oli nähnyt kalan ja kiljaissut innoissaan siitä muille, jolloin kaikki siirtyivät veneen samalle puolelle ja tietenkin se kaatui. ”Onneksi oltiin aivan rantavedessä ja kaikki pääsivät kahlaamaan maihin” totesi Tarja. Ihmettelyn aikana Lissun kuivumassa olleiden housujen puntti on syttynyt tuleen ja taas on täysi kaaos päällä. Tämän jälkeen vaatteita vahditaan huolella ja

nuotiossa pidetään normaalia suurempaa tulta. Voivottelun säästämänä vaatteet saadaan kuiviksi ennen nukkumaan menoa. Kävin välillä hakemassa veneestä kameran ja otin muutaman kuvan siitä illasta nuotiolla, jolloin vene kaatui ja kuivateltiin vaatteitakin.

Laitan vanhan kuvan takaisin albumiin ja jatkan vauvan ja vauvakuvien vertailuja.